

VOOR PUBLICATIE UIT HET NIEUWSTE LIBELLE BOOKAZINE ZES JAAR

van bestseller-auteur Harlan Coben

Zes jaar geleden moest Jake Sanders toezien hoe zijn grote liefde Natalie met een ander trouwde. Zes jaar lang verborg hij zijn gebroken hart en stortte hij zich op zijn werk als academicus. Zes jaar hield hij zich aan zijn belofte haar met rust te laten. Als hij leest dat zijn rivaal Todd is overleden, besluit hij de begrafenis bij te wonen om een glimp op te vangen van Natalie.

Maar de weduwe blijkt een volstrekt onbekende vrouw te zijn die al meer dan tien jaar getrouwd was met Todd! Jake laat het er niet bij zitten. Gaandeweg brokkelt zijn beeld van Natalie steeds verder af. Oude vrienden zijn onvindbaar of lijken zich Jake helemaal niet te herinneren. Natalie is in geen jaren door iemand gezien. Jakes zoektocht naar de vrouw die zijn hart brak, brengt al snel zijn eigen leven in gevaar...

Ik zat daar in het kerkbankje op de achterste rij toe te kijken hoe de enige vrouw van wie ik ooit zou houden in het huwelijk

trad met een andere man. Natalie was natuurlijk in het wit, en ze gaf me nog een trap na door er oogverblindend uit te zien. Haar schoonheid had altijd al iets breekbaars gehad, maar tegelijk was het een soort stille kracht. Daar voor het altaar straalde Natalie iets ongrijpbaars uit, bijna alsof ze niet van deze wereld was. Ze beet op haar onderlip. In een flits dacht ik terug aan de luie ochtenden waarop we de liefde hadden bedreven, waarna zij mijn blauwe overhemd aantrok voordat we samen naar beneden gingen. Dan gingen we samen in de ontbijthoek de krant zitten lezen, en uiteindelijk haalde ze haar schetsboek tevoorschijn en begon te tekenen. Wanneer ze mij op papier vastlegde, beet ze op precies diezelfde manier op haar onderlip. Twee handen drongen mijn borstkas binnen, pakten aan weerskanten mijn broze hart beet en braken het in tweeën. Waarom was ik gekomen? Geloof jij in liefde op het eerste gezicht? Ik ook niet. Maar ik geloof wel in een sterke, meer dan puur

fysieke aantrekkingskracht op het eerste gezicht. Ik geloof dat je zo nu en dan – één of misschien twee keer in je leven – hevig door iemand wordt aangetrokken, vanuit een soort oergevoel dat sterker is dan een magneet. Zo ging het bij mij met Natalie. Soms blijft het daarbij. Soms groeit het uit tot méér, neemt het in hevigheid toe en verandert het in een schitterend inferno

Ik was zo naïef geweest om te denken dat wat wij samen hadden voor altijd was

waarvan je weet dat het echt is, en voor altijd. En soms laat je je om de tuin leiden en zie je het eerste aan voor het tweede. Ik was zo naïef geweest om te denken dat wat wij samen hadden voor altijd was. Ik, die nooit echt had geloofd in vastigheid en die alles had gedaan om me niet te laten

ketenen, wist meteen – nou ja, binnen een week – dat dit de vrouw was naast wie ik iedere ochtend wakker zou worden. Dit was de vrouw die ik met mijn eigen leven zou beschermen. Dit was de vrouw – ja, ik weet hoe klef het klinkt – met wie ik kon nietsdoen, met wie zelfs de onbenulligste dingen zinnig zouden zijn. Ja, pak maar even een teiltje. Een geestelijke met een kaalgeschoren hoofd deed het woord, maar het bloed gonsde zo luidruchtig in mijn oren dat ik hem onmogelijk kon volgen. Ik staarde naar Natalie. Ik wilde dat ze gelukkig was. Dat waren niet zomaar mooie woorden, de leugens die we onszelf vaak voorhouden; want als degene die we liefhebben ons niet wil, wensen we toch eigenlijk gewoon dat ze ongelukkig is? Maar in dit geval meende ik het. Als ik echt dacht dat Natalie zonder mij gelukkiger zou zijn, zou ik haar laten gaan, hoe vreselijk ik dat ook vond. Maar ik geloofde niet dat ze gelukkiger zou worden, wat ze ook beweerde of deed. Misschien is dat ook wel een vorm van zelfrationalisatie, iets wat we onszelf op de mouw spelden. Natalie keurde me geen blik waardig, maar ik zag haar mond verstrakken. Ze wist dat ik in de kerk aanwezig was, ook al hield ze haar ogen strak gericht op haar aanstaande. Hij heette Todd, zo was ik pas te weten gekomen. Vreselijke naam vind ik dat, Todd. Todd. Waarschijnlijk werd hij Toddy of Todd-Man of Toddster genoemd. Todds haar was te lang, en hij had zo'n stoppelbaardje van vier dagen dat sommige mensen hip vinden en anderen, zoals ik, eerder een reden om de drager ervan een stomp in het gezicht te geven. Hij liet soepeltjes en zelfvoldaan zijn ogen langs de aanwezigen gaan voordat zijn blik bleef rusten op... mij. Hij nam me even op voordat hij besloot dat ik zijn tijd niet waard was. Waarom was Natalie naar hem teruggegaan? Natalies getuige was haar zus Julie. Ze stond op de verhoging met een boeket bloemen in haar handen en een

levenloze robotglimlach om haar mond. We hadden elkaar nooit ontmoet, maar ik had foto's van haar gezien en meegeluisterd met telefoongesprekken tussen haar en Natalie. Ook Julie leek verbijsterd te zijn door deze ontwikkeling. Ik probeerde haar blik te vangen, maar ze deed hard haar best om een kilometer voor zich uit te staren. Toen ik weer naar Natalie keek, was het alsof er rotjes afgingen in mijn borstkas. Boem, boem, boem. Man, wat was dit een slecht idee geweest. Toen Todds getuige de ringen tevoorschijn haalde, werden mijn longen dichtgeknepen. Ik kreeg bijna geen lucht meer. Genoeg. Ik geloof dat ik was gekomen om het met eigen ogen te zien. Daar heb ik behoefte aan; iets wat

Natalie keurde me geen blik waardig, maar ik zag haar mond verstrakken

ik door schade en schande heb geleerd. Mijn vader is gestorven aan een hartaanval toen ik achttien was. Hij had nooit eerder hartklachten gehad en was op alle fronten fit en gezond. Ik weet nog dat ik in de wachtkamer zat, dat ik de spreekkamer van de dokter werd binnengeroepen en het verpletterende nieuws te horen kreeg – en ik herinner me nog goed dat me werd gevraagd, daar bij de dokter en later in het rouwcentrum, of ik zijn lichaam wilde zien. Ik weigerde. Ik wilde niet het beeld op mijn netvlies van mijn vader op een brancard of in een kist, dacht ik toen. Ik wilde me hem herinneren zoals hij was.

Benieuwd hoe dit verhaal verdergaat? Lees het in het nieuwste Libelle Bookazine!

ZO WERKT LIBELLE BOOKAZINE

Wat is Libelle Bookazine?

Iedere maand verschijnt er een nieuw Libelle Bookazine: een compleet boek op tijdschrift-formaat. Alle genres komen aan bod, van een historische roman tot een lekker feelgood liefdesverhaal, van een thriller tot een ontroerende autobiografie. Libelle Bookazine is makkelijk mee te nemen. Ideaal voor in de trein, om mee te nemen op vakantie, maar natuurlijk ook om gewoon thuis op de bank of in bed te lezen.

Is Libelle Bookazine precies hetzelfde als de originele titel?

Ja, het originele boek wordt van a tot z overgenomen, het boek wordt niet ingekort. Het aantal pagina's per Bookazine varieert dus ook.

Wat voor titels kan ik het komende jaar verwachten?

Libelle werkt samen met gerenommeerde uitgeverijen zoals Meulenhoff DeBoekerij en Luitingh-Sijthoff. Samen zoeken wij naar parels in de boekenberg. In 2015 verschijnen onder andere *Later* van Rosamund Lupton, *Veilige haven* van Nicholas Sparks en natuurlijk ook een aangrijpende oorlogsroman.

Waar kan ik Libelle Bookazine kopen?

Libelle Bookazine ligt bij diverse boekhandels en supermarkten gewoon bij de tijdschriften in het schap. De prijs is al jaren € 2,99. Een koopje dus voor een écht boek!

Kan ik ook een abonnement op Libelle Bookazine nemen?

Natuurlijk kan dat! Een jaarabonnement op 13 Bookazines is er al vanaf € 32,50. Kijk op www.libelle.nl/bookazine-aanbod voor meer informatie en abonneren. Dan ligt Libelle Bookazine voortaan elke maand in de brievenbus.

Kan ik een Bookazine-titel ook nabestellen?

Ja, zolang Bookazine niet is uitverkocht, kan dat – geen probleem. Ga naar www.tijdschrift365.nl of www.bol.com.